

Ze života farnosti

Díky štědrosti farníků a pěkným pohlednicím, které namalovaly děti z naší farnosti, se nám opět podařilo během prosince zajistit školné pro čtyři indické děti. Celkem bylo darováno 20.500,- Kč. Místo Nancy jsme adoptovali dívku Shalíni.

Výtěžek finanční sbírky pro potřebné z naší farnosti činil 9 704,- Kč. Zvláště potěšilo asi deset dobrovolníků, kteří se osobně zapojili do roznášení cukroví starším a opuštěným lidem.

Dárek v podobě vánočního benefičního koncertu nám připravila Musica sancta na neděli 26. prosince. Výtěžek z dobrovolného vstupného činil 4 050,- Kč a byl věnován na účely farní charity.

Letošní tříkrálové skupinky kolovaly v době od 1. - 9. ledna na různých místech naší farnosti. V Bystrci se vybralo 41 701,- Kč, v Kníničkách 10 623,- Kč a v Rozdrojovicích 20 414,- Kč.

Na pomoc obětem přírodní katastrofy v jihovýchodní Asii bylo z naší farnosti odesláno celkem 163 000,- Kč.

Během ledna a února byly dokončeny zednické a malířské práce v přízemí fary.

Na přípravě středeční mše svaté dne 23. února se podílely skautky, skauti, světlušky a vlčata.

Luštitelé z naší farnosti se utkali na I. farním přeboru v pátek dne 4. března v Arše.

Postní duchovní obnova pro mládež se konala na bystrcké faře o víkendu od 4. do 6. března. Otec Pavel Fatěna přednášel patnácti mladým účastníkům na téma: Biblické postavy za okrajem izraelského národa.

Svátost pomazání nemocných byla společně udělována v kostele na 5. neděli postní 13. března.

V naději společenství Božího lidu se s námi rozloučili:

- 8. 1. Anežka Baláková
- 20. 1. Ludmila Vrzalová
- 22. 1. Božena Kuklová
- 3. 3. Ondřej Balabán
- 12. 3. Josef Neumann

Věrnou lásku si přísahali:

- 19. 2. Lubomír Raffay
a Lenka Kouřilová

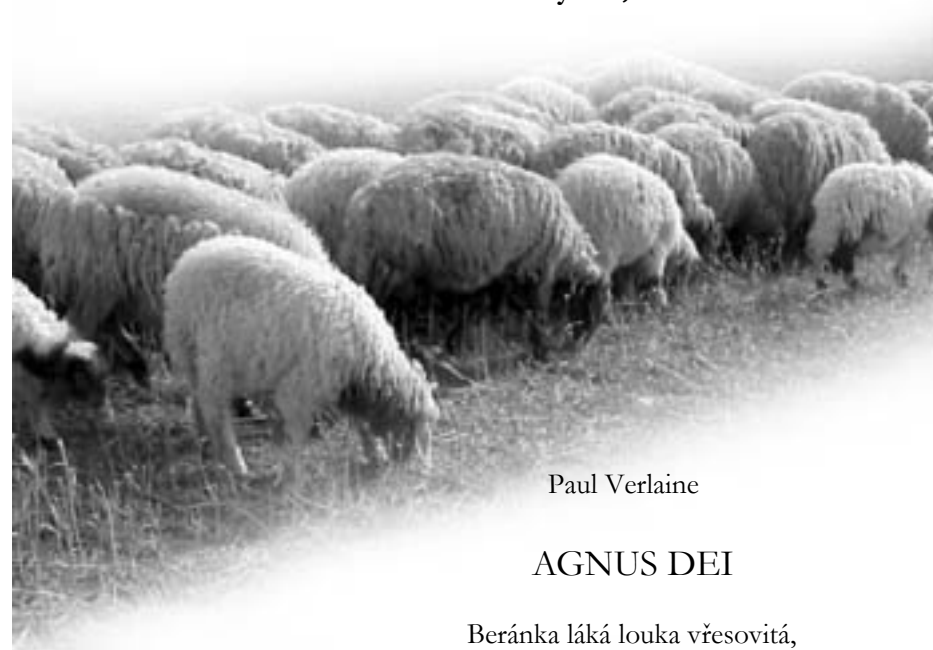
Z vody a z Ducha svatého se narodili:

- 16. 1. Adéla Vejvalková
- 30. 1. Tereza Kyněrová
- 13. 3. Kristýna Anika Houšťavová

Setkání

Bystrc, Velikonoce 2005

Paul Verlaine

AGNUS DEI

Beránka láká louka vřesovitá,
odmítá mlsky, hořké sole vítá,
je jako déšť a myje z louky prach.

Je umíněný, udržet se nedá,
růžkama všude trká, neposeda,
po mámě beká, když ho lapí strach.

Beránku Boží, záchrana jsi naše,
beránku, veď nás pevně, ale plaše,
beránku, pojmenuj a houfuj nás.

Dopřej nám mír, braň válce, plný hněvu,
v tom, beránku, buď hrozný, bez úsměvu,
ty, boží dítě, chrániteli krás.

Nebojte se!

Moc Kristova kříže a vzkříšení
je větší než veškeré zlo,
z něhož by člověk mohl a musel mít strach.
Nebojte se toho, co jste sami vytvořili,
nebojte se ani všeho, co člověk vyrobil
a čím je den ode dne více ohrožován!
A konečně, nebojte se sami sebe!
Kristus po svém zmrtvýchvstání řekl
apoštolům a ženám: "Nebojte se!".
Tato slova potřebujeme
na sklonku druhého tisíciletí možná více,
než kdy jindy.

(Jan Pavel II.)

Vzkřísíme živý růženec?

Možná si vzpomínáte, že jsme v našem kostele slyšeli v ohláškách, že bude mše svatá za živé a zemřelé členy živého růžence. Už dost dlouho jsme podobné oznámení neslyšeli. Co se stalo? Není už růženec mezi živými? Už nejsou lidé ochotni modlit se denně desátek (třeba i na nějaký konkrétní úmysl)?

V tak velké farnosti, jako je ta naše, se hrstka dobrovolníků jistě najde. Tím spíš, že podle našich zjištění byl útlum této modlitební aktivity způsoben pouze organizačními nedostatky.

A tak doufáme, že nejen dřívější členové tohoto modlitebního společenství, ale i noví zájemci přivítají nabídku paní Anny

Zámečnickové, která je ochotna si všechno kolem živého růžence vzít na starost. Už v neděli 3. dubna se můžete přihlásit, případně požádat o informace. Kde a kdy? V předšní kostela po první a druhé ranní mši svaté a před třetí mši svatou, která začíná v deset hodin.

Pro ty, kdo nemají zcela jasno, co to vlastně je živý růženec, jenom stručná informace. Jednu tzv. růži živého růžence tvoří dvacet lidí, z nichž každý se denně modlí jeden přidělený desátek. Po měsíci se desátky vystřídají. Modlitební skupinka se může dohodnout, že své modlitby obětuje na nějaký konkrétní úmysl. Snad se v naší farnosti podaří tento způsob modlitby probudit k životu.

jš

Dětský organizmus se (narozdíl od našeho) velmi rychle regeneruje a po chvíli odpočinku jsou děti zase fit, což už se o nás říci nedá. Větší problém než únava bývá však u dětí nadváha a lenost.

Je nezbytně nutné, aby se účastníci orientovali na komunikacích a uměli alespoň základní dopravní značky a byli zvyklí dodržovat pravidla silničního provozu. Snažíme se sice vyhnout frekventovaným silnicím, ale není to vždy možné!

Nikomu samozřejmě nemůžeme zaručit, že se určitě nic nestane, naopak každý rok se nějaký malý úraz stane - většinou se kola zapletou do sebe (20 kol ujede 700 km tj. celkem 14 000 km), ale s pomocí Boží to zatím vždy byly jen odřeniny.

Často podceňovaným problémem ze strany rodičů je technický stav kola. Jezdíme z kopce do kopce, cestou i necestou. Kola dostávají hodně zabrat. Co není v perfektním stavu, určitě se během týdne rozpadne nebo přestane fungovat. Pokud kolo správně nefunguje (špatně přehazuje a pod.) má dítě celý týden o problémy postaráno. Pokud se stane něco horšího - je nutno si uvědomit, že 20 lidí čeká někde na silnici třeba hodinu, než se nám podaří opravit jedno kolo. Pokud by se nějaká porucha měla stát každému kolu, tak celý týden nic jiného neděláme, než opravujeme kola a jezdíme po servisech. Já osobně toto vnímám jako největší

problém (stále něco opravujeme), daleko větší než únava a pod.

Co říci na závěr? Děti se na cykláku hodně osamostatní a zvyknou si něco vydržet, pomáhat si a hlavně nést slabosti svoje i svých kamarádů. Říkám stále děti, ale snažíme se je všechny brát jako už dospělé, dávat jim důvěru a musím říct, že oni nám to oplácejí, a to je velká radost. Snažíme se, aby vládla pohodová a uvolněná nálada. Nic moc dětem nepřikazujeme, pouze si musí odšlapat každodenní dávku na kole. Předem připravujeme pouze trasu, o program se stará život sám, protože na cestách toho zažijeme až dost.

Je nutné, aby každý měl občanský průkaz nebo platný cestovní pas - letos budeme hodně jezdit po Rakousku, protože tam jsou výborné silnice a malý provoz. Taky by neškodilo ke kapesnému přidat pár Euro (na zmrzlinu a pod.).

V Cizkrajově se rozdělíme na tři skupiny. Podle výkonnosti a chuti jezdit.

1. sk. Lukáš Vlach - silniční kola
2. sk. Petr Cajzl - v podstatě stejné vzdálenosti, ale nižší tempo
3. sk. Jiří Sychra - langsam, aber sicher.
motospojka a vaření- Pavla Cajzlová a Jitka Bečíčková

Přihlášky jsou na faře!

Petr Cajzl

kem byl 66 roků a že věkový součet všech účastníků byl 382 let.

A co dodat závěrem? Velké uznání a ocenění zaslouží všichni, kteří dorazili. (Odměna byla sladká pro každého bez ohledu na umístění). O luštění nakonec nepřišli ani ti, kterým na poslední chvíli v účasti zabránila nemoc či jiná aktivita. Když jsem se dozvěděl, že někteří z přihlášených svou neúčast na přeboru obrečeli,

... a nejen o nich

pokračování ze strany 3

nás nebude do ničeho nutit, je to jen na nás!

Omluvám se všem, kterých jsem se snad dotkl. Normálně bych řekl: „Myslím to upřímně!“ Pokud by to ovšem v naší zemi neznělo tak neupřímně.

Konečně se dostávám k technicko – taktickým pokynům k cyklotáboru v Cizkrajově:

Termín konání je od soboty 16. července do soboty 23. 7. 2005.

1. Často se rodiče i děti „děsí“ toho, že z Brna do Cizkrajova (cca 120 km) vyrážíme na kolech. Chci vám říci, že to není tak hrozné, jak to vypadá. Myslím, že to odpovídá tak zhruba 30 km chůze. To je sice dost, ale dá se to zvládnout.

neváhal jsem jim poslat úkoly po jiných. A co mi udělalo vůbec největší radost? To, že se drtivá většina luštitelů už teď těší na další ročník. Však se jich zeptejte! A co vy, přihlásíte se?

Pořadí: - dospělí: 1. M. Klementová 150 bodů, 2. L. Jeřábková 129 bodů, 3. P. Benda 128 bodů, děti: 1. J. Jeřábková 200 bodů, 2. V. Klement 157 bodů, 3. M. Jeřábková 107 bodů.

Pavel Šoba

2. Ještě se nám nikdy nestalo, že by to někdo nezvládl, i když netvrdím, že občas někdo nejede „nadoraz“.

3. V kolektivu se dětem jede úplně jinak, než když jsou pouze samy, nebo s rodiči.

4. Cesta do Cizkrajova je sice pro mnohé "křest ohněm", ale když obstojí, tak nic "horšího" už je v tomto týdnu pravděpodobně nečeká.

Je samozřejmě nutné, aby děti byly alespoň trochu rozježděné. Loni jsem s naší Katkou - (12 let) jezdil asi týden předem přibližně 25 až 30 km (jednou i 50), aby si trochu zvykla na to, že šlapání bolí (tomu se hrozně divila), a oseděla si pozadí - protože to bývá někdy horší než nohy. Cestu do Cizkrajova zvládla pak úplně v pohodě, až jsem se divil.

O cyklistáku, Cizkrajově a nejen o nich

Bratři a sestry, přátelé, rok utekl a znovu chystáme cyklistický tábor. Původně jsem chtěl napsat pouze několik technicko-taktických dat, abych předem odpověděl na starosti a obavy rodičů. Namohu se však vyhnout několika větám o Cizkrajově a smyslu podobných akcí obecně.

Je jasné, že po nadšení ze svobody a možností před 15 roky muselo dojít k jakési selekci a vytríbení našich aktivit. Nicméně, současný stav je velmi smutný. Jako by se nás starších zmocňovala únava a mladší generace se k ničemu nemá nebo necítí potřebu vytvářet nějaké aktivity pro ostatní ve farnosti.

Jako by nás blahobyt a pocit soběstačnosti vedl k hlubokému individualismu. Myslíme si, že když si můžeme zaplatit krásnou dovolenou u moře, máme dost peněz a vše co potřebujeme k životu, už nikoho nepotřebujeme a ani nemáme na ostatní čas. Snažíme se poctivě starat o rodinu a vše, co potřebuje, a to nám stačí.

Jak hluboký omyl! Pokud znovu nenajdeme krásu a sílu života sdíleného nejen v rodině, ale i ve společenství, pokud nebudeme nést starosti a radosti svých bratří a sester, pokud si nebudeme pomáhat, odpouštět, pokud nebudeme získávat nové vize a odvalu k jejich uskutečnění naše

vlastní víra – život s Bohem – bude smutný a rutinní. Takovou víru nelze předat nikomu, ani vlastním dětem. Přijdou období krizí na nás, období hledání na naše děti. Pokud nebudu mít kolem sebe přátele, kamarády, společenství, partu lidí, ke kterým mám trvalou důvěru, těžko obstojím.

Toto je pravý, hlubší smysl Cizkrajova, skautu, farní kavárny, společných brigád, scholy a všech služeb, které se ve farnosti dělají.

Je nutno si upřímně říci, že pokud se každý z nás do něčeho bytostně nezapojuje, nebude ochoten něco obětovat pro ostatní a přijímat služby ostatních (i když je dělají po svém), nebude ve farnosti za chvíli asi nic, kromě oficiálních bohoslužeb. Chceme to takhle? Stačí nám to? Nikdo

Luštitelský přebor farnosti se vydařil

Osmdesát úkolů a každý z jiného soudku. Přesně taková byla porce, která v pátek 4. března čekala v Arše na odvážlivce, kteří se rozhodli přijít na luštitelský přebor bystrcké farnosti. Dříve než myšlenka uspořádat takové klání dospěla ke svému naplnění, uvažoval jsem nad tím, jak může takový krok do neznáma dopadnout. Přihlásí se vůbec někdo? Nepochyboval jsem o tom, že ne jeden z vás aspoň občas nějakou tu křížovku či osmisměrku vyluští, ale otázkou bylo, kolik lidí najde odvahu a chuť přihlásit se. Nikdo dopředu nevěděl, co všechno může takový luštitelský přebor obnášet, přesto se našli odvážlivci, kteří se přihlásili. Nevím, jaké si kdo předem dával cíle, ale mnozí přebor brali především jako možnost prokrvit svoje mozkové závity a sejít se s jinými farníky-luštiteli. A krom toho, není křížovka jako křížovka. Pořadatelem přeboru byla redakce časopisu Šalamounky, a tak všechny luštitelské úkoly byly velmi podobné těm, které vycházejí v tomto křesťanském dvouměsíčníku. Mnozí brali svoji účast v soutěži s nadhledem - jeden z účastníků například poslal svoji přihlášku přímo s tím, že „někdo musí být poslední“.

Snad jsem si vzpomněl na biblický úryvek, v němž Abrahám smlouvá o počtu spravedlivých kvůli kterým by

byl Hospodin ochoten nezničit Sodomu, když jsem v den uzávěrky neměl na stole potřebných 20 přihlášek. Rozhodl jsem se nezklamat ty farníky, kteří odvahu přihlásit se našli a šel jsem takřikajíc do toho. Vymyslet a nachystat úkoly pro takový přebor není snadné, ale dělal jsem to rád. I s tím rizikem, že probíhající chřipková epidemie může ještě „pročistit“ startovní pole (což se nakonec i stalo). Přestože v češtině nezní slovo LUP zrovna příkladně, dovolil jsem si ho použít jako zkratku pro 1. ročník bystrckého **LU**štitelského **P**řeboru 2005.

První březnový pátek navečer všechno vypuklo! Malí i velcí, luštitelsky méně i více protřelí farníci dostali do rukou 4 papíry velikosti A4 a hodinu času na to, aby se popasovali s předloženými úkoly. Procházel jsem mezi luštiteli a zajímala mě taktika, s jakou bystrčí farníci do přeboru vstoupili. S potěšením mohu konstatovat, že při některých úkolech se jim od tužky jen kouřilo, jiné jim zase daly zabrat už při čtení zadání natolik, že museli „zatáhnout za záchrannou brzdu“. Což ovšem v praxi neznamenalo složit zbraně a utéct (jak by možná někoho napadlo), ale pouze

zvednout ruku a nechat si zadání vysvětlit jinými slovy. „Dospěláci“ měli většinu úkolů o trochu těžší než děti, ale tajenky (švédská křížovka, osmisměrka, vymyšlení slov, kris-kros, číselně-písmenná křížovka, odečítání písmen, biblický test a obrázková hádanka) byly pro obě kategorie stejné. Stejně jako to platí mezi lidmi, také na farním přeboru platilo, že nebyl úkol ten, aby se zalíbil luštitelům všem. K největším oříškům patřily dvě otázky biblického testu. Úkol zněl - dokončit verše z Písma. Zkus to také, milý čtenáři Setkání! „*Tam položili Ježíše, protože byl den přípravy a hrob byl ...*“ A druhá: „*Maria stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde předtím*

leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy, druhého u nohou. Otázali se Marie: ...?“ Děti měly v testu na výběr ze tří variant, dospělým nezbylo než lovit v hlavě. (Správnou odpověď najdete v 19.-20. kapitole Janova evangelia.)

Čas pádil neuvěřitelně rychle a první luštitelé začali odevzdávat vyřešené úkoly. Mezi dospělými to nebylo zapotřebí, ale v kategorii menších jsem handicap mladších luštitelů vyrovnával tím, že jsem dosažený výsledek násobil koeficientem podle věku (v rozmezí od 1,05 do 1,5). A zatímco jsem vyhodnocoval řešené úkoly, malí i větší farníci si mezi sebou sdělovali dojmy z luštění. Možná si povídali také o tom, že věkový rozdíl mezi nejstarším a nejmladším účastní-